

LADISLAV MIČEK se rozpovídal o tom, jak pracuje na svých knihách. Prozradil také to, autor musí děj věrohodným způsobem zasadit do určité doby a na reálná místa

„Čtenář nesmí spisovatele nachytat na švestkách“

Rozhovor Deníku

Kostelec nad Orlicí – LADISLAV MIČEK je autorem již dvou úspěšných historických románů z období třicetileté války. Oba romány na sebe volně navazují. První se jmenuje Smrt panského páře a druhý Hledání Čtyřokého. Nyní k nim přibývá třetí do trilogie.

Tento historický román s detektivní zápletkou zavede čtenáře do doby Albrechta z Valdštejna. Podplukovník Pavel Bláha, vedoucí zvláštní vojenské kanceláře, obdrží od vévody dopis, v němž mimo jiné stojí: „Přeji si, abyste dohlédli na to, jak regent Taxis organizuje těžbu stříbra a železny rudy na všech mých panstvích. Dále pánovi ukládám pilně se zabývat možností hledání drahokamů na území celého vévodství.“

Během plnění tohoto úkolu se Pavel Bláha a jeho lidé zapojují do vyšetřování vraždy pražských kupců, ke které došlo v Českém Dubu.

Je tomu přesně rok, co se na Rabštejně křtila kniha tohoto spisovatele, který řadu let působil v Kostelci nad Orlicí v pozici učitele na místní střední škole. Tehdy slíbil, že se hned pustí dalšího psaní. A výsledek? Nová kniha je tu. Nese název „Poslední haltyř“.

Křest knihy proběhne na Rabštejně ve středu 30. října

významný pouze jeho regent Gerhard Taxis. Znalci dějin Českého Dubu mi mohou potvrdit, že tamní purkmistr, lazebník a duchovní písař opravdu žili. Beletristické dílo není odbornou prací s číslicy odkazujícími na poznámky a s obsáhlým soupisem použitých archivních pramenů a literatury. To je třeba mít na paměti a stále hledat rovnováhu mezi historickými fakty a autorskou fantazií.

Kdo se chce o valdštejnské době dovědět o více, má v případě mých literárních pokusů k dispozici uvedení do dobové reality (text nazvaný Historické pozadí), přehled základní literatury a slovníček pojmů. Považuji to za služnost vůči čtenáři.

Vaše první dva díly se týkají Podorlicka, kde žijete. Děj třetího dílu se přesouvá do Českého ráje. Co bylo hlavním impulzem k tomuto rozhodnutí?

Nejde jen o Český ráj. Centrem děje je Český Dub, příběh čtenáře zavede také na panství Pecka, kde bývaly zlaté doly. Impulz? Ta místa byla součástí obrovského Valdštejnova dominia, jsou nádherná a přitahují mě.

Během naší předchozí konverzace jste se zmínil, že velice rád navštěvujete popisovaná místa ve svých knihách osobně.

Na gymnáziu jsme měli vy-

psát na úrovni o mnoho, mnoho pater nižší...

Neuniklo nám, že středěcký křest knihy bude zpestřen hudebním vystoupením manželů Tomášových. Žijí nedaleko zříceniny skalního hradu Rotštejn, o němž je v knize řeč. Ovlivnilo Vás setkání s nimi i s místními tamními obyvateli?

Věc se má jinak. Jsou to naši milí příbuzní, pocházejí z Podorlicka. Žijí v Turnově a ve vsi Loučky, na dohled od Rotštejna, si koupili dům, který kompletně přestavěli. Jsou vynikajícími muzikanty a s akcí v Kostelci mi prostě vyšli obětavě vstříc.

Každý spisovatel ve svých dílech odhaluje své nitro, myšlenky a postoje. V jaké míře se s tím můžeme setkat u vás?

Může se každý, kdo něco sepiše považovat za spisovatele? Nevím, i když učím mimo jiné češtinu a ruštinu. Asi to nějak funguje, ale netuším jak. Uprímě řečeno, různí vykladači literárních děl mi šli na nervy už během vysokoškolského studia a tento stav myslím u mne přetrvává. Odhalování nitra, myšlenek a postojů autora – zní to hezky, ale na kloudnou odpověď se bohužel nezmůžu...

Bude přímé pokračování trilogie? Na co se mohou čtenáři nyní těšit?

Přímé pokračování v žád-

Odkud čerpáte inspiraci?

Opravdu nevím. Prostě dostanete nápad. Když člověk kupodivu něco napadne, musí si to okamžitě poznamenat. Třeba uprostřed noci. Tohle tajemství mi kdysi sdělil pan docent Karel Štefek, moudrý člověk a filozof. Učil na katědě historie královéhradecké pedagogické fakulty.

Části trilogie. Co Vás vedlo k napsání dalšího historického románu? Co bylo hlavním impulsem?

Sám nevím. Měl jsem pocit, že tím prvním dvěma knížkám chybí ukončení. Impuls? Těžko říct. Někdě renovuje stará auta, jiný člověk maluje obrazy. Ve výčtu bychom mohli dlouho pokračovat. Proč to ti lidé dělají? Prostě je

rozsahu 50 až 100 stran mají:

Uhr'novice (1987), Černíkovi-
ce (1989), Voděrády (1999),
Lično (2005) a Hřibiny-Ledská
(2009). V roce 2000 se mi poda-
řilo pro sdružení obcí kolem
Přepych vydat knížku nazva-
nou Vyprávění o dráženské
vodě. Kromě toho vyšly či-
tanky určené pro výuku děje-
pisu – mám na mysli tituly
Toulky pravěkem Podorlicka